

Nașterea din nou și viața veșnică – Ioan 3, 5

Pe parcursul acestor prelegeri vom vorbi pe baza Cuvântului lui Dumnezeu despre anumite lucrări ale Duhului Sfânt, care erau necunoscute înainte de moartea și învierea Domnului Isus și care sunt caracteristice numai perioadei de timp creștine. Dar mă bucur acum, ca în seara aceasta să pot începe cu ceea ce este comun tuturor căilor lui Dumnezeu cu ai Săi în toate timpurile. Cu alte cuvinte, noi ne vom preocupa acum cu principii care sunt valabile nu numai pentru timpuri deosebite. Desigur într-o lume pierdută, în care harul alege și salvează, sunt diferențe între suflete cu privire la cunoașterea lui Dumnezeu Însuși. Dar adevărurile, despre care noi vorbim acum, nu se caracterizează prin aceea că ele au fost revelate și savurate de oameni în împrejurări deosebite și în timpuri deosebite în căile lui Dumnezeu cu oamenii. Dimpotrivă, sunt principii cu totul generale pentru toți copiii lui Dumnezeu; ele erau valabile și în timpurile cele mai de demult, când păcatul a venit în lume, și ele nu au fost niciodată anulate și nici nu vor fi anulate, până când ultima urmă a păcatului va fi dispărut. Este rânduit oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata; și acum este vorba de fiecare suflet omenesc, care este scos din starea lui de pierzare, de necesitatea fundamentală a nașterii din nou. Dintotdeauna a fost dorința lui Dumnezeu să Se reveleze oamenilor. Aceasta putea probabil să aibă loc numai parțial, însă a avut loc în multe rânduri și în multe feluri, așa cum citim în epistola către Evrei capitolul 1. Deci chiar dacă măsura și forma acestei revelări erau diferite, totuși Dumnezeu în harul Său neîngrădit a lucrat la sufletele oamenilor și a dat aceluia de aici de pe pământ care cred, din natura Sa proprie; acesta este înțelesul expresiei „naștere din nou”.

Niciodată nu a fost așa de necesar ca astăzi, nu numai să se stăruie în ceea ce este deosebit, ci și în a ține cu tărie la ceea ce este general în cele descrise mai înainte. Să rămânem deci la ceea ce niciodată nu se va schimba și care totuși totodată lasă spațiu suficient pentru tot ceea ce Dumnezeu dăruiește în înțelepciunea Lui, ca să extindă, să întregească, să aprofundeze și să lumineze, și anume în orice formă posibilă. Fără îndoială există progrese în căile în care Dumnezeu Se face cunoscut, progrese, în orice caz până când Hristos S-a arătat și lucrarea Sa a fost înfăptuită. Eu nu vorbesc de vreun progres începând din momentul acesta, ci de dezvoltarea crescândă a Cuvântului lui Dumnezeu începând de la început, în privirea tot mai largă a căilor Sale divine, până în timpul în care El Însuși S-a revelat pe deplin, și nu numai căile Sale.

Deci această binecuvântare mare este savurată de oameni pe tot parcursul perioadelor de timp diferite ale lui Dumnezeu. Motivul pentru aceasta este clar: »Tatăl Meu lucrează până acum«, spune Fiul, în timp ce și El lucrează în har. Conștiința omenească își poate face anumite imagini despre Dumnezeu și despre judecata Lui dreaptă, dar omul niciodată nu ajunge mai departe de concluzia, că trebuie să existe un Dumnezeu. Dumnezeu Însuși nu Se lasă niciodată să fie cunoscut pe această cale, căci mintea omenească ca atare este incapabilă să găsească pe Dumnezeu. Da, tocmai căderea în păcat și ruina omului sunt realmente cauza pentru aceste eforturi ale minții lui. El argumentează despre Dumnezeu, deoarece el *a pierdut* pe Dumnezeu, și tot ceea ce mintea lui poate descoperi cu mari eforturi nu este ceea ce în realitate *este*, ci ceea ce *trebuie să fie*, dacă una sau alta din condițiile preliminare sunt împlinite. Însă pentru o conștiință încărcată cu vină, un Dumnezeu, care trebuie să fie prezent, este o groază; căci un

astfel de Dumnezeu trebuie să fie pentru el, păcătosul, un Judecător. Și dacă Dumnezeu este Judecătorul păcatului și al păcătosului, care este atunci soarta păcătosului? »Dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va alege atunci de cel păcătos?«

La toate acestea Dumnezeu a dat nu numai o revelație, a dăruit nu numai făgăduințe, nu numai a lăsat o linie profetică clară cu privire la ce intenționa să facă, - El a făcut aceasta dintotdeauna. Și tocmai astăzi este de o deosebită însemnătate să înțelegem că sufletele nu numai sunt călăuzite spre Dumnezeu prin credință, ci că Dumnezeu face mult mai mult decât aceasta, și a făcut dintotdeauna. Consider că nu trebuie să spun nimănui dintre ascultătorii mei de aici ce este cu adevărat această credință, care ne duce în legătură cu Dumnezeu. Nu vorbesc nici despre binecunoscuta realitate, că Dumnezeu a trimis aici jos pe Duhul Său Sfânt. Ce vreau să spun este aceasta: totdeauna a existat credință, dar totdeauna a existat mai mult decât credința. Părerea, că este vorba numai ca sufletele să privească spre Dumnezeu, este nedesăvârșită, da, este chiar inducătoare în rătăcire; căci ea este adevărată, dar este numai o parte a adevărului. În afară de privirea credinței sufletului, în afară de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt există viață spirituală. Și anume ea a existat dintotdeauna; căci aceasta este condiția preliminară indispensabilă pentru orice legătură cu Dumnezeu. Atât în trecut cât și în prezent este dăruită o nouă natură celui care crede. Este deci vorba nu numai de credință, ci de o viață nouă. Desigur credința este singurul mijloc prin care această natură nouă poate fi dată sufletului, și sufletul poate numai prin credință să obțină certitudinea că el este născut din Dumnezeu. Pentru ochii și inima altora pot exista alte dovezi pentru aceasta. Dumnezeu însă vrea să dea oricui care posedă această viață nouă, direct și exclusiv prin credință, certitudinea că el este născut din Dumnezeu.

Dar acest adevăr și necesitatea indispensabilă a nașterii din nou a fost evident puțin înțeleasă în timpul dinaintea venirii lui Hristos pe pământ, cu toate că ea era valabilă pentru toți credincioșii din toate timpurile, da, spus mai exact, în timpurile vechi-testamentale ea a fost mai degrabă numai schițată, decât învățată categoric. Găsim acest adevăr prezentat în modele și el este exprimat acolo și în viața credincioșilor; dar niciunde nu se găsește o exprimare categorică a nașterii din nou, în afară de sub forma unui privilegiu făgăduit. Drept urmare Nicodim, atenționat prin ceea ce a văzut și totodată plin de dorința profundă a sufletului său, a fost foarte uimit și pus în încurcătură, când Domnul Isus i-a atras foarte clar atenția: »Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu«. Iudeii s-au mulțumit cu convingerea că Mesia al lor va putea face totul pentru ei, și va face, și într-un anumit sens ei aveau dreptate în privința aceasta. Când El a venit, chiar și samaritenii așteptau ca Mesia să le arate toate și să-i învețe despre toate; și iudeii știau că nu este vorba numai de învățături, ci și că El va face totul pentru ei. El „va face ispășirea nelegiurii, va introduce dreptatea veacurilor, va pecetlui viziunea și profeția și va unge pe Sfântul Sfinților”, - pe scurt, va face totul pentru ei. Cum vor avea loc toate acestea – despre aceasta au înțeles puțin. Însă fiecare iudeu – cu excepția celor necredincioși dintre ei – avea convingerea fermă, dar neclară, că venirea lui Mesia va fi punctul de cotitură cel mai mare din istoria mondială și începutul timpului binecuvântării pentru Israel, demult făgăduit. De aceea pentru un iudeu ca Nicodim era așa de surprinzător să audă o explicație așa de serioasă și de radicală despre Unul, care acum era în mijlocul lor, pe care Ioan Botezătorul L-a făcut cunoscut ca fiind Mesia, că El era cu adevărat un Învățător trimis de la Dumnezeu. Acest Unul îl oprește pe Nicodim de la primele cuvinte ale acestuia și îl pune foarte sever înaintea unei necesități, pe care el mai înainte niciodată nu a

văzut-o, și pe lângă aceasta este așa de atotcuprinzătoare, că ea este valabilă atât pentru iudei cât și pentru păgâni: „dacă nu ...”. Nici nu se pune în discuție vreo excepție, o eliberare de această necesitate nu este nici măcar pentru familia aleasă a lui Avraam. Este pretenția divină pentru cei de aproape și pentru cei de departe. „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Știm ce a urmat: Nicodim pune Domnului o întrebare foarte prostească. „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?” În orice caz această întrebare dovedește că sensul versetului nu poate nicidecum să fie „a fi născut de sus”. Dacă Domnul Isus i-ar fi oferit lui Nicodim ocazia pentru această înțelegere, atunci Nicodim niciodată nu ar fi putut pune o astfel de întrebare. Nu, prin a fi născut „din nou” El a vrut să spună, ca să zicem așa, complet de la început, de la un început cu totul nou. În mod evident aici este vorba de o expresie, cum ea nu poate fi exprimată mai tare, cel puțin eu nu cunosc în toată Scriptura o expresie mai tare. Domnul Isus spune apoi mai departe – și despre aceasta doresc să vorbesc puțin în seara aceasta -: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția cerurilor.” Cine vede Împărăția, acela va intra în Împărăție. Dar fără naștere din nou nu este nici vedere și nici intrare.

Despre ce este vorba la nașterea din nou, de unde vine ea și ce este ea de fapt? Domnul nostru explică acestea aici. Așa cum El face în această evanghelie în toate vorbirile Sale adresate iudeilor, și aici El folosește un tablou. În capitolul anterior, în care era vorba de Templu, El a luat Templul ca tablou pentru trupul Său propriu, pentru Sine Însuși. În capitolul următor El se referă la nevoile femeii samaritence, și un izvor de apă devine tabloul pentru această binecuvântare nemărginită, despre care vom mai vorbi. Așa pot să arat pe tot parcursul acestei evanghelii cum Domnul se referă la lucruri zilnice foarte cunoscute, și prin aceste tablouri pune în uimire pe ascultătorii Lui și trezește atenția lor. Niciodată scopul unui tablou nu este să întunece sensul adevărat, nici în Sfânta Scriptură și nici în alte scrieri demne de încredere. Nu, scopul adevărat al unui tablou este totdeauna să rezume un adevăr într-un singur cuvânt, pentru care altfel are nevoie de multe cuvinte, așa că un cuvânt – dacă am voie să spun așa – devine un tablou vorbitor despre un adevăr, prin care luminează lumina lui Dumnezeu. Fără îndoială aici este așa. Deja prorocii din Vechiul Testament au folosit astfel de expresii simbolice, și anume tocmai în legătură și cu binecuvântarea despre care Domnul Isus vorbește aici. Aceasta a fost și ceea ce I-a oferit Domnului Isus ocazia să-l mustre pe Nicodim, care era de fapt un învățător al lui Israel, pe care el trebuia s-o simtă că o merită. Expresia „învățătorul lui Israel” accentuează numai poziția lui ca învățat, în opoziție cu poporul.

Deci Domnul se referă la anumite locuri din Vechiul Testament, fără să le denumească explicit, prin care Nicodim ar fi putut să înțeleagă sensul cuvintelor Sale. Așa este de exemplu Isaia 44. Nu a făgăduit Dumnezeu acolo, că „voi turna apă peste cel însetat și râuri peste pământul uscat”? Nu a făgăduit El să toarne Duhul Său peste sămânța lui Iacov? Nu a explicat El în Ezechiel 36 mult mai clar, că după readucerea lui Israel în țara sa, va scoate inima lor de piatră din trupul lor și le va da o inimă de carne, că El va turna apă curată peste ei și le va da Duhul Său înlăuntrul lor – exact cele două lucruri despre care Domnul vorbește aici? Foarte clar El se referă aici la aceste tablouri din Vechiul Testament. Realmente aici nu era vorba de un privilegiu absolut nou; nu, într-un fel, corespunzător demnității și slavei Sale, El a insistat că toți trebuie să se nască din nou. El arată mai întâi toată dimensiunea acestui adevăr, așa cum

noi îl găsim în scrierile Vechiului Testament, îl aduce apoi la toată dimensiunea lui și îl îmbracă cu o putere, care putea să fie specifică numai Lui, Fiului lui Dumnezeu, care acum umbla pe pământ ca Învățător. Cum ar fi putut El, atunci când învăța, să învețe în felul cum fac alții? „Niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul Acesta.” Cu toate că El vorbea despre ceva care cel puțin ca prorocie exista deja, și de aceea de mult ar fi trebuit să fie cunoscut, totuși prin felul în care El a prezentat lui Nicodim aceasta, a dat acestor lucruri un înțeles deosebit și o profunzime deosebită. Deci acum nu era vorba să fii „stropit”, să primești „o inimă nouă” sau „un duh nou”, ci acum era decisiv „dacă cineva este născut din apă și din Duh” – un adevăr incomparabil de important, de decisiv și practic.

Recunosc cu plăcere, că sunt și alte adevăruri, care sunt mai potrivite pentru a ne trezi sentimentele și să le lege de Persoana Mântuitorului, și prin aceasta să conducă sufletul la libertate deplină, la pace deplină, și la bucurie și putere deplină. Și totuși nici un alt adevăr nu are un caracter așa de bază, desigur cu excepția lui Hristos Însuși și a lucrării Sale, în care Dumnezeu Însuși a fost glorificat, așa că El poate acum să binecuvânteze justificat și să dea sărmanilor păcătoși natura Sa proprie. În desăvârșirea Sa divină proprie, Domnul transformă aici totul printr-un singur cuvânt. Chiar dacă aici acest adevăr este preluat din Vechiul Testament, lui îi este oferit acum prin El o frumusețe și o putere de așa natură, că noi înțelegem cât de minunată trebuie să fie Persoana Aceluia care îmbracă adevărul acesta în astfel de haine. „Numai dacă cineva este născut din apă și din Duh ...”. Este vorba realmente de o natură absolut nouă, de ceva care rezultă nu de la om, ci de la Dumnezeu. Dumnezeu are propria Sa Împărăție, El Însuși este punctul central al acestei Împărății, și El o umple cu Persoana lui Hristos, a Fiului Său; nimeni altcineva în afară de El nu este capabil să dea această natură divină. Ce altă natură ar fi potrivită pentru această Împărăție? Trebuie să fie natura dumnezeiască, și ea este cu adevărat. „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Prin aceasta ajungem la sensul acestor expresii.

Am atras atenția la înțelesul cuvintelor „născut din nou”. În versetul cinci este explicată în continuare această expresie scurtă din versetul trei. Deci dacă întrebăm, prin ce se caracterizează această natură nouă, atunci găsim aici că ea este „din apă”. Apa este folosită în toată Sfânta Scriptură ca tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, care este aplicat prin puterea Duhului Sfânt la inimă și la conștiință. Uneori este un tablou al Duhului Sfânt Însuși în puterea Lui proprie, însă nu trebuie aici să atrag atenția asupra legăturii strânse dintre aceste două gânduri. În orice caz aici avem Duhul diferențiat de apă, și aceasta ne arată totodată motivul pentru această diferențiere. Apa este amintită, deoarece Dumnezeu vrea să ne îndrepte atenția spre specificul instrumentului pe care El îl folosește ca să lucreze la inima și la conștiința omului. La început s-ar putea probabil ca el să nu fie conștient că este Duhul lui Dumnezeu care îl face să simtă necurăția lui. Și totuși, de fiecare dată când Duhul lui Dumnezeu lucrează, sufletul trebuie să devină conștient, și el devine conștient că Dumnezeu se ocupă de el. Acolo unde Duhul lui Dumnezeu este cu adevărat la lucru, cu siguranță respectivul va remarca aceasta, chiar dacă probabil el nu înțelege că este Duhul lui Dumnezeu; el simte clar, cum Cuvântul îl condamnă, îl declară vinovat și total necorespunzător pentru prezența lui Dumnezeu. „Apa” este deci expresia Cuvântului, așa cum ea lucrează în sens moral asupra sufletului și convinge pe om de necurăția lui, și nu numai îl curăță. Aceasta este primul lucru: lui i se dă o natură nouă, pe care el nu a posedat-o înainte. Vedem deci în primul rând mai mult

partea exterioară, dar apoi și caracterul lăuntric al acestei lucrări dumnezeiești: „Numai dacă cineva este născut din apă și din Duh.”

Probabil este bine să cităm aici unele locuri din Scriptură, care în feluri diferite dovedesc că acesta este sensul clar al acestui loc. Apostolul Pavel vorbește de exemplu în epistola către Tit, capitolul 3, de faptul că Dumnezeu ne-a mântuit „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” Intenționat nu vreau să citesc mai departe din locul acesta, căci versetul următor conține deja o binecuvântare mai superioară decât aceea despre care Domnul vorbește aici în Ioan 3. În orice caz se vede o legătură foarte clară cu locul nostru, dacă se presupune că „spălarea nașterii din nou” este o altă folosire a apei și un alt tablou; și totuși nașterea din nou este o expresie care stă în armonie deplină cu adevărul despre care Domnul vorbește aici și pe care vrea să-l facă clar lui Nicodim. Dacă noi citim în epistola lui Iacov (1,18): „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului ...”, noi găsim și acolo începutul unei vieți, care mai înainte nu era. Dumnezeu nu numai ne-a luminat; El nu numai ne-a revelat gânduri, puncte de vedere și adevăruri, nu, este un fel cu totul nou de viață, o natură cu totul nouă, pe care sufletul niciodată mai înainte nu a posedat-o. „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului.” Găsim aici nu numai nașterea din partea lui Dumnezeu, ci și „Cuvântul adevărului” ca instrument de care Dumnezeu Se folosește. El stă clar în legătură cu „născut din apă” al versetului nostru din evanghelia după Ioan 3. În epistola 1 Petru citim în capitolul 1 versetul 22: „Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, dintr-o inimă curată, fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.” Nașterea din nou are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu este necesar să cităm și alte locuri cu privire la acest punct, despre care pot presupune, că el este bine cunoscut celor mai mulți de aici. M-am gândit totuși că ar fi bine să citez suficiente locuri din Scriptură, ca să arăt cum acest fir străbate scrierile care conțin ultimele și completele revelații ale lui Dumnezeu. Din acest motiv am ales locuri din scrisorile diferiților apostoli. Indiferent dacă scrisorile au fost adresate iudeilor sau păgânilor, dacă a scris Pavel, Petru sau Iuda: adevărul este același. Și este aceeași necesitate de bază pentru toți. Însă în gura Domnului Isus acest adevăr a avut exprimarea cea mai bogată și cea mai completă, forma lui cea mai precisă și totodată cea mai profundă. Acesta mi se pare mie fără îndoială a fi înțelesul comunicării divine din evanghelia după Ioan 3,3.5.

În legătură cu aceasta stă un alt adevăr important. Deci natura nouă se primește prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin acțiunea Duhului Sfânt și este, așa cum am văzut, absolut necesară pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu; așa cum pe de o parte natura veche a omului niciodată, dacă avem voie să spunem așa, nu poate fi spiritualizată, niciodată nu poate fi schimbată sau îmbunătățită așa fel, ca ea să devină în stare să înțeleagă lucrurile dumnezeiești, niciodată nu poate fi transformată prin vreun proces spiritual într-o natură dumnezeiască, tot așa pe de altă parte și natura nouă nu poate deveni mai rea, ea nu va deveni niciodată „carnală” sau vechea natură a omului. Aceasta o spune Domnul cu cuvintele: „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.” Ce este născut din Duhul, poartă caracterul originii sale. În acest cuvânt ne este prezentat Cel care lucrează, Cel mare, Cel viu, nu numai unealta de care El Se folosește. Consider aceasta foarte important. Căci dacă aici ar fi fost amintită numai apa, respectiv numai Cuvântul, atunci aceasta ar fi lăsat ușa deschisă pentru duhul omului, care în

fond este inclus în expresia „carne”, și aroganța omenească ar fi condus în cele din urmă la un raționalism exagerat de subtil. Însă nu este nimic din toate acestea; „ce este născut din Duhul este duh”. Fără îndoială El folosește Cuvântul lui Dumnezeu; și cu toate acestea omul, dacă o luăm foarte exact, nu este născut din Cuvânt; desigur prin Cuvânt, dar nu numai prin El. Dacă căutăm Persoana activă, importantă, pe Urzitorul, atunci găsim că Acesta este Duhul Sfânt; „născut din Duhul”, spune Domnul.

„Nu te mira”, spune Domnul, „că ți-am zis: trebuie să fiți născuți din nou”. Domnul pune aici accentul deosebit pe faptul că nașterea din nou este neapărat necesară nu numai pentru toți oamenii în general, ci pentru fiecare în parte: „Voi trebuie să fiți născuți din nou”. Aceasta îl face pe Nicodim să pună următoarea lui întrebare: „Cum se poate face așa ceva?” „Isus a răspuns și i-a zis: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut și voi nu primiți mărturia noastră.” Este foarte ușor de recunoscut că acesta este un cuvânt de o deosebită importanță, deoarece el ne arată ce loc ocupă Domnul Isus în acest capitol. El vorbește ca Unul care este foarte familiarizat cu Dumnezeu; și nu numai ca Unul care Se pune chezaș pentru Dumnezeu, nu, El vorbește cu autoritate dumnezeiască, El cunoaște absolut pe Dumnezeu și este desăvârșit de informat. „Noi vorbim ce știm”, spune El, și sensul acestui cuvânt este o cunoaștere personală, esențială, intimă, nu este o cunoaștere ca aceea pe care o primește un proroc prin descoperirea care i se face; este mai degrabă cunoașterea Unuia care este deplin conștient de Dumnezeu și slava Lui. Acesta pare să fie motivul pentru care El spune în acest verset: „Noi vorbim ce știm”. Numai Dumnezeu, El, Cel care era Dumnezeu, putea deplin îndreptățit să vorbească în felul acesta, și nimeni altcineva. Și Domnul face aceasta, El vorbește în deplina conștiință a cunoașterii Sale dumnezeiești. În același timp El depune mărturie despre ceea ce El a văzut. El era nu numai Unul care a venit de la Dumnezeu și care S-a dus la Dumnezeu, ci era totodată și Unul care, în timp ce era Dumnezeu, a vorbit despre scena slavei, unde El a fost. El era atât la Dumnezeu cât și Dumnezeu Însuși. El avea tot ce se potrivește prezenței lui Dumnezeu. El era nu numai familiarizat pe deplin cu tot ce Îi plăcea lui Dumnezeu, ci și cu sfera în care locuia Dumnezeu.

Deci Domnul vorbește în baza acestei cunoașteri desăvârșite a lui Dumnezeu, pe baza familiarizării cu cerul: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut”. Și tocmai de aceea omul nu are nici o plăcere de aceasta, și anume nu numai omul în general, ci și iudeii. Locul lor era pe pământ, și concepția lor, care se baza pe ceea ce Dumnezeu le-a mărturisit lor ca iudei, se îndrepta mereu în spre faptul că Dumnezeu Se va revela *aici*; că Dumnezeu va binecuvânta *aici*; că Dumnezeu va judeca *aici* răul; că Dumnezeu va elibera *aici* pe poporul Său prin judecăți. Dar acum era Unul în mijlocul lor, care era cu totul altfel decât toți care au trăit cândva pe pământ, care era cu adevărat și exclusiv Fiul lui Dumnezeu. Acest Unul ocupă acum, dacă e voie să spunem așa, o poziție care – în măsura în care aceasta este posibilă – este mult mai apropiată decât aceea de a fi recunoscut și iubit de Tatăl pe pământ ca Fiu; căci se poate imagina așa ceva, fără ca El în acest timp să fie în sensul cel mai deplin Dumnezeu absolut. În Persoana Sa găsim unite ambele aspecte: El era nu numai subiectul plăcerii Tatălui, El era Dumnezeu Însuși. Urmare acestui fapt în Dumnezeire nu era nici un singur gând fără El, dacă putem să vorbim despre gânduri cu privire la Dumnezeu; căci, luat în sens strict, Dumnezeu nu gândește, - omul gândește. Dumnezeu nu gândește, - El știe. Așa poseda Isus, Fiul lui Dumnezeu, această absolută cunoaștere, fără să aibă nevoie de vreo revelație; El poseda

această cunoaștere absolută a lui Dumnezeu, cunoașterea a ceea ce se cuvine pentru prezența, natura și Împărăția lui Dumnezeu și le face cunoscute aici pe pământ. Ce loc pentru noi! Ce binecuvântare, preaiubiți frați și preaiubite surori, să fi adus într-o astfel de părtășie, să-L vedem pe El înaintea sufletelor noastre, Acela pe care oamenii cu plăcere doresc să-L tăgăduiască ca Dumnezeu, și Îl tăgăduiesc chiar, și aceasta în mijlocul unui ocean de păcate și fărădelegi, între oameni, care plini de mândrie de propriile lor gânduri sărăcicioase se răzvrătesc împotriva Lui și tocmai prin aceasta dovedesc mereu din nou că ei au căzut și sunt departe de Dumnezeu.

Deoarece tocmai sunt la acest punct, - și el este cu adevărat de importanță mare -, și anume că numai El, Cel care era Om, era în stare să facă cunoscut oamenilor pe Dumnezeu, sunt însă convins, că de fapt Dumnezeirea nu are numai simpla intenție să Se reveleze oamenilor. Planul de mântuire binecuvântat al lui Dumnezeu, drumul Său pentru mântuirea noastră, este pentru noi tot așa de necesar ca să-L cunoaștem pe El, ca și cum este necesar să fim mântuiți. Suntem totdeauna înclinați să privim întruparea Cuvântului, pe Domnul Isus aici pe pământ numai ca un mijloc pentru mântuirea noastră și să privim la rodul lucrării Sale de mântuire; suntem în pericol să prețuim puțin privilegiul nespus de mare de a cunoaște pe Dumnezeu. Și totuși, - să-L cunoști pe El, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis, aceasta este viața veșnică. De aceea niciunde în Scriptură Dumnezeu nu este numit „adevăruț”, sau ceva asemănător. Printre raționaliști și necredincioși acesta este un fel de vorbire preferat, și anume pentru că la ei omul are aroganța de a cunoaște pe Dumnezeu prin sine însuși, ceea ce este imposibil; mintea tocmai de aceea niciodată nu-L cunoaște pe Dumnezeu, pentru că ea vrea s-o facă prin propria putere. Dumnezeu este văzut numai în Hristos, și tocmai pentru faptul că eu nu sunt Dumnezeu, eu nici nu cunosc pe Dumnezeu. Dacă eu nu devin părtaș propriei Sale naturi dumnezeiești, eu nu-L pot cunoaște. Acesta este motivul pentru care eu accentuez așa de mult acest adevăr al nașterii din nou. Este vorba nu numai de credință, cu toate că desigur credința este singurul drum spre obținerea noii naturi. Și nu este numai Cuvântul; Duhul Sfânt aplică Cuvântul la noi și ne convinge, ca să vedem; noi suntem total pierduți, dacă suntem lăsați în seama noastră. Noi ajungem la cunoașterea lui Dumnezeu numai prin aceea, că noi devenim părtași unei naturi noi. Noi niciodată nu am fi putut avea parte de natura Sa proprie, atâta timp cât Dumnezeu ar fi fost la lucru numai ca Dumnezeu; căci o Ființă, așa cum numai Dumnezeu este, nu ar fi putut să dea omului ceva din natura ei proprie, dacă această Ființă mai înainte nu a fost revelată în om. Numai prin faptul că un suflet a privit înainte spre Hristos și L-a pus înaintea lui, poate să devină părtaș naturii dumnezeiești și să fie născut din Dumnezeu. Desigur credincioșii Vechiului Testament au fost născuți din Dumnezeu în felul acesta. De aceea Domnul vorbește aici nu în perspectiva viitorului, ci absolut, așa cum o face totdeauna în evanghelia după Ioan, în afară de cazurile când excepțiile sunt numite categoric; cu alte cuvinte, El cuprinde cu privirea atât privind înainte cât și înapoi toată perioada până în Împărăția lui Dumnezeu. Și care este pașaportul pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu? Omul trebuie să se nască din Dumnezeu, sau, așa cum se explică aici, el trebuie să se nască din apă și din Duh.

Și cum face Dumnezeu aceasta? După buna Sa plăcere, în dragostea și înțelepciunea Sa neîngrădite, prin aceea că El Însuși, ca să zicem așa, pătrunde în natura omului, prin aceea că El Se revelează în om și omului. El Însuși rămâne în propria Sa stare, pe care a avut-o dintotdeauna, și omul este total incapabil să pătrundă în această stare, cu excepția acestui drum

binecuvântat; însă acum eu pot, ca om, să cunosc pe Dumnezeu, deoarece El S-a revelat într-un Om. Prin lucrarea Duhului Sfânt eu pot, potrivit propriilor Sale cuvinte, să vin în legătură vie cu acel Om preamărit Isus Hristos, care este Dumnezeu. Și așa se face, că adevărurile dumnezeiești cele mai profunde, care aparent nu au nici o legătură cu tema noastră, se dovedesc esențiale; căci în credința copiilor lui Dumnezeu ele sunt strâns legate între ele; în timp ce suntem uimiți de felul minunat în care I-a plăcut lui Dumnezeu să trimită pe Fiul Său în lume, născut dintr-o femeie, - și cât de ușor ne gândim noi în legătură cu aceasta, că numai problema păcatului trebuia rezolvată – vrem totuși să învățăm, că toate acestea erau necesare pentru o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și pentru părtășia cu El. Dacă Lui nu I-ar fi făcut plăcere să Se reveleze în felul acesta prin Isus Hristos, atunci eu nu aș putea cunoaște și savura nimic din Dumnezeu, așa cum pot să fac acum ca și creștin. Sau, așa cum se spune astăzi: atâta timp cât El rămâne „Cel Absolut”, eu nu-L pot cunoaște. Se va coborî El să vină într-o legătură oarecare („relativă”) cu mine? Se va coborî El în starea în care mă aflu eu? Căci acesta este înțelesul simplu al acestui fel de vorbire eronat.

Tocmai aceasta pare să fie intenția Domnului aici. În modul cel mai solemn El accentuează ce I Se cuvine Lui ca Dumnezeu: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut.” El era acum venit jos, ca să vorbească oamenilor, și tot așa era și cu mărturia Lui. El depune mărturie despre adevăr, că acesta este singurul drum pentru obținerea poziției binecuvântate, în care noi ne aflăm acum: omul trebuie să se nască din apă și din Duh. Dar cum a fost primită de oameni această mărturie? Omul a fost conștient de lucrurile proprii, de lucrurile din mediul lui înconjurător, unde s-a născut și unde a crescut. El nu s-a interesat de lucrurile lui Dumnezeu; nu, el era un dușman al lui Dumnezeu. El era înstrăinat de Dumnezeu și de aceea nu auzea cu plăcere despre lucrurile dumnezeiești; despre sfera în care totul corespunde Ființei lui Dumnezeu nu voia să știe nimic. Aceasta este înclinația omului natural: „nu primiți mărturia noastră”. Este remarcabil că aceasta se arată imediat după capitolul anterior, în care noi găsim o primire aparent de bună voie a Domnului, - ei au crezut, pentru că au văzut semnele Sale; dar aceasta nu era o primire a mărturiei Sale. Ei s-au plecat înaintea realităților, înaintea a ceea ce puteau vedea și judeca. Și fiecare om gândește puțin mai superior despre sine însuși, dacă face aceasta, căci primirea a ceva pe baza dovezilor vizibile așează pe fiecare om în poziția de judecător; el își face propriile gânduri, le urmărește, decide, și prin faptul că face aceasta se simte mare. Să te așezi în felul acesta pe scaunul de judecător, chiar și atunci când este vorba de minuni ale puterii lui Dumnezeu, aceasta lingușește mândria omului. Însă aici, în cazul nostru, este vorba de mărturia pe care Dumnezeu Însuși o dă.

Și cine nu vede aceasta zilnic înaintea ochilor lui? Atâta timp cât sufletele sunt fără griji, nu se interesează de ce aud. Însă de îndată ce situația devine serioasă, ele încep să întrebe, să cerceteze și să cumpănească. Ori se împotrivesc cu vehemență mărturiei divine, ori o acceptă ca pe ceva lipsit de importanță; ambele atitudini dovedesc că conștiința nu a fost atinsă. Motivul pentru aceasta este ușor de înțeles: dacă Cuvântul a căzut în inimă ca ceea ce și-a dorit inima, atunci el începe imediat să lucreze acolo. Probabil mesajul apare prea frumos, ca să fie primit deja pe deplin; dar în acest caz inima este totuși zguduită, și această neliniște îl face pe respectivul să-și pună alte întrebări. Într-un suflet care dorește să-L primească pe Dumnezeu, este dorința ca aceasta să devină realitate, și ce este mai potrivit decât o astfel de atitudine interioară și Evanghelia minunată? Dacă cineva este total mort în păcate și fărădelegi, asupra unui astfel de om mărturia lui Dumnezeu nu are nici un efect. Într-o astfel de stare este tot așa

de ușor să respingi Evanghelia, ca și mărturisirea ei cu buzele. Indiferența se manifestă ori printr-o mărturisire superficială, fără conținut, ori prin respingere publică și vrăjmășie. Ambele sunt numai forme de exteriorizare diferite ale aceleiași stări de inimă, și anume a necredinței. Dacă dimpotrivă sufletul devine conștient de înțelesul Cuvântului auzit, - și el trebuie să devină, căci o primire comodă, fără angajare, a ceea ce mărturisește Isus, este imposibilă – atunci adevărul primit cu credință adevărată va mișca profund inima și conștiința. Dacă știi că eu sunt condamnat pe drept și că iadul este partea mea, dar că prin harul lui Dumnezeu eu sunt salvat în Hristos de la iad și că în loc de acesta eu voi intra cu Domnul Isus în cer, atunci este imposibil ca eu să rămân rece și indiferent. Acolo unde se întâlnește o credință tradițională, ieftină, lipsită de viață, această credință, care primește totul foarte repede și ușor, dar fără efect asupra inimii și conștiinței, acolo este evident că aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu. Este vorba numai de o convingere pur omenească sau răbufnire de sentimente, fără valoare. În cunoașterea Lui proprie, dumnezeiască, referitoare la mărturie, Domnul vorbește aici de împotrivirea și indiferența cu care este primită mărturia Sa de către oameni. Însă totodată El Se referă la lucruri mai înalte: „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Aceasta ne conduce la un punct important, prin care cele spuse anterior se extind. Dacă este cineva aici, pentru care cele spuse sunt noi sau în afara înțelegerii lui obișnuite, atunci sper că el se va gândi serios la cuvintele Domnului; căci este vorba de adevărul Său, și nu de speculații omenești.

Domnul nostru Isus a vorbit foarte clar despre necesitatea necondiționată a nașterii din nou pentru fiecare care vrea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Noi trebuie să înțelegem că aceasta este valabil pentru toate căile lui Dumnezeu cu omul, atât în trecut cât și în viitor.

Acum însă auzim o altă vorbire. Din momentul în care Domnul Se prezintă ca Acela care aduce această mărturie divină, deplină, pe care omul nu o primește, El vorbește mai detaliat și mai exact despre această binecuvântare. Toți care vor să intre în Împărăția lui Dumnezeu, fie că este vorba de ea în caracterul ei pământesc sau ceresc, aici jos pe pământ sau acolo sus în cer, atunci când această Împărăție va fi instaurată și desfășurată în aceste două sfere, toți cei din această Împărăție trebuie să fie născuți din nou. Un suflet, care astăzi primește Evanghelia, devine născut din Dumnezeu; dar în privința aceasta să se vorbească numai despre nașterea din nou, aceasta nu exprimă nici pe departe tot adevărul. În această secțiune, în care Domnul insistă așa de mult asupra „a fi născut din Duhul”, El vorbește nu numai de simpla naștere din nou. „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți”, (și pentru aceasta era necesar să fi născut din Dumnezeu), „cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Cu privire la acestea din urmă, Domnul spune: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.” Prin aceasta El întărește ce a spus mai înainte, și anume că El stă înaintea lor ca Om adevărat, Hristos Cel lepădat, Fiul Omului, și totuși fără nici o îndoială Dumnezeu. El aparținea cerului, sau mai bine spus cerul Îi aparținea. Aceasta era pentru oameni un domeniu cu totul nou, da, totul era aici nou. Ca Unul, născut de o femeie și sub Lege, El a fost văzut și recunoscut pe pământ și în timp, chiar dacă omul L-a respins, cu tot harul Său, puterea și slava Sa. Și cu toate acestea El, Cel revelat în carne, era realmente singurul Fiul la sânul Tatălui; da, chiar și ca Cel lepădat El pretinde a fi „Fiul Omului, care este în cer.”

Să cercetăm atent felul de exprimare. El nu spune numai, că El a fost în cer, - acesta nu ar fi adevărul complet; *El este* acolo; indiferent când și cum este privit, - El este totdeauna „Fiul

Omului, care este în cer.” Poziția Sa ca Om smerit era numai ocazia pentru revelarea unei slave noi pentru Dumnezeu și pentru om, tot așa cum pe de altă parte era punctul de cotitură pentru om, începutul unei cunoașteri cu totul noi și desăvârșite a lui Dumnezeu. Înaintea oamenilor stă Unul care a venit în circumstanțe limitate, cu toate că El era Cel nemărginit, pentru ca ei, oamenii, așa cum erau ei, prin El să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și în El să vadă pe Tatăl. Pentru aceasta Cuvântul trebuia să aibă efect asupra lor, pentru aceasta ei trebuiau să-L asculte, pe Cel ce este Om, așa cum în același timp este și Dumnezeu. Acesta era har, dar și adevăr; era singurul drum pe care adevărul putea fi revelat. Până în momentul acela era numai o revelare parțială; însă minunăția este, că revelarea deplină a adevărului se găsește într-un Om, - în Unul, care este Dumnezeu, dar este și Om. De aceea gândul că adevărul nu putea fi revelat pe deplin, deoarece Hristos a venit în carne și S-a arătat numai într-o sferă restrânsă, este total eronat. Dimpotrivă, atâta timp cât Cuvântul nu a devenit carne, adevărul nu putea fi deplin revelat. Tocmai în legătura elementelor aparent incompatibile în Persoana Domnului Isus se arată adevărul. „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” El este singurul care a satisfăcut pe Dumnezeu și I-a creat posibilitatea în dreptate să salveze prin har pe păcătoși, El, Cel care în același timp S-a smerit așa de mult și prin aceasta a glorificat pe Dumnezeu nespus de mult. El este Omul preaslăvit, modelul de neîntrecut al oricărei smerenii, care printr-un cuvânt stinge orice laudă a omului: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer.” El nu numai S-a coborât. Au fost și alții, după cum știm, care prin lucrarea lui Dumnezeu în putere au fost luați în cer; numai Lui I se cuvenea, atunci când a venit ceasul, să intre în cer cu cea mai mare ușurătate și cea mai mare înțelegere de la sine. Și chiar mai mult, - am văzut deja – *El este* în cer. Nu era vorba numai de a intra în cer, nu, El era „Fiul Omului, care este în cer”. Aceasta este specific Lui ca Persoană dumnezeiască, și nimănui altuia; da, este propriu numai acestei singure Persoane divine, și nimănui altuia. Ca om eu nu mă pot ridica deasupra limitelor omenești: duhul omului în sine însuși nu ajunge la Dumnezeu și la lucrurile dumnezeiești. Dumnezeu trebuie să Se reveleze pe Sine, și El o face în Cuvântul Său, în Fiul Său, dar numai prin lucrarea Duhului Său Sfânt. Acesta este motivul pentru care atât Duhul Sfânt cât și Hristos sunt denumiți „Adevărul”; Primul ca putere lăuntrică, Ultimul în sens obiectiv.

După ce Domnul Isus ne-a prezentat în felul acesta Persoana Sa, El ne dezvăluie că este necesară o lucrare, dacă Dumnezeu, fără să lezeze sfințenia și dreptatea Sa, vrea să dea omului păcătos binecuvântarea naturii Lui proprii. El face aceasta prin cuvintele: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci” – ce? să fie născut din nou? Nu! – „să aibă viața veșnică”. Evident o diferență foarte importantă și elocventă! Aici nu este nevoie de cuvinte mai tari, căci această diferență aproape că nu poate fi exprimată mai elocvent. Doresc să spun încă o dată, că dacă cineva din timpul Vechiului Testament era născut din Dumnezeu sau din nou, fără nici o îndoială avea viață dumnezeiască și această viață era veșnică. Toți credincioșii adevărați de la început și până la sfârșit au viață care durează veșnic. Și totuși ajungem la convingerea, că Domnul aici în înțelepciunea Sa avea un motiv deosebit să facă această diferență așa de clară. Căci acum, pentru prima dată după ce El mai înainte a accentuat necesitatea generală a nașterii din nou, El întemeiază acest adevăr pe lucrarea Sa de răscumpărare, pe moartea Sa ca Fiu al Omului, care a fost înălțat pe cruce, și El nu o numește simplu „naștere din nou”, ci prin felul Său de exprimare a ei El îi dă un sens cu totul nou și o valoare cu totul nouă. Este de la sine

înțeles că El, Fiul, este Cel care dă viața tuturor celor care cred. De aceea pentru mine nu este nici o întrebare, dacă credincioșii Vechiului Testament au fost făcuți vii ca și noi, - foarte sigur ei trebuiau să fie făcuți vii ca și noi, și au fost făcuți. Dintotdeauna a fost numai *un singur* Mântuitor, și de aceea nașterea din nou, de care toți au nevoie ca să poată intra în Împărăția lui Dumnezeu, era facerea parte de viața care este în Fiul lui Dumnezeu, și anume prin Duhul Sfânt.

Și totuși doresc să accentuez cu aceeași siguranță pe baza cuvintelor Mântuitorului meu, că El, când El descrie poziția noastră înaintea Lui, intenționat evită să amestece poziția noastră binecuvântată cu partea tuturor credincioșilor din toate timpurile. El acordă chiar acestui adevăr general valabil și cunoscut, atunci când El îl aplică la noi pe baza lucrării Sale de răscumpărare, o expresie foarte neobișnuită. În ce fel minunat și totuși simplu arată Duhul Sfânt prin aceasta prețuirea pe care El o face Persoanei și lucrării de răscumpărare a lui Hristos, că El pune înaintea privirii noastre această lucrare deosebit de prețioasă înaintea lui Dumnezeu chiar și atunci când El vorbește despre această binecuvântare generală, - generală în sensul că ea este valabilă pentru toți ai Săi din toate timpurile și din toate perioadele divine. Așa îi dă Domnul aici această nouă denumire cu această importanță deosebit de profundă.

Viața veșnică sau tot ce îi corespunde ei este amintită de mai multe ori în Vechiul Testament. Vreau să nu iau în considerare aspectul secundar lingvistic, ci să studiez aceste lucruri din punctul de vedere practic. Eu vorbesc despre o realitate, pe care Domnul nostru o exprimă și care este păstrată în Scrierea inspirată de Dumnezeu ca ceva foarte important pentru noi. Domnul nu Își schimbă felul de exprimare fără un motiv deosebit; El alege aceste alte cuvinte cu intenția ca noi să acordăm atenție diferențierii. Este o dovadă de smerenie și înțelepciune, dacă noi nu o facem?

Conținutul principal a ceea ce se spune în Vechiul Testament despre viața veșnică, mie mi se pare a fi următorul: În Daniel 12, de exemplu, se vorbește despre „viața veșnică”, și „viața pentru veșnicie” se întâlnește la sfârșitul psalmului 133. În aceste ambele locuri „viața veșnică” și „viața pentru veșnicie” stau în legătură cu speranța în revenirea și domnia lui Mesia, cu timpul în care El va instaura vizibil Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Însă Ioan 3 ne revelează adevărul minunat, că slava Persoanei Fiului S-a arătat și pe noi ne aduce deja acum în posesiunea acestei binecuvântări, total independent de desfășurarea puterii și binecuvântării viitoare. Deoarece noi Îl avem pe El, noi nu mai așteptăm altceva. Deci cu toate că Împărăția nu a fost încă instaurată în acest sens vizibil și timpul de binecuvântare mondială nu a început, cu toate că iudeii în loc să se afle sub această binecuvântare sunt încă sub blestem, pe care ei înșiși l-au luat asupra lor prin aceea că au strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”, din care cauză „i-a ajuns mânia lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2,16; aceasta înseamnă pierderea totală a tuturor binecuvântărilor pentru prezent, amânarea Împărăției); cu toate că acestea sunt așa, noi am fost așezați deja acum în domeniul binecuvântărilor dumnezeiești bogate, nemărginite, și anume din cauză că noi posedăm deja acum pe Hristos, și Îl posedăm în acest fel minunat.

Ceea ce pentru noi este așa de atrăgător și plin de învățătură, este faptul că noi avem deja acum mângâierea și bucuria unirii personale cu El. Dacă ar fi numai un a-fi-născut-din-nou, cu certitudine ar fi un har mare; dar nu ar include în sine în mod necesar o astfel de mângâiere și o astfel de bucurie. Fără îndoială noi găsim împlinirea acestor condiții preliminare indispensabile

pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu numai în Hristos și prin Hristos. Dar în acest fel de exprimare nu se cuprinde nimic din unirea cu Hristos; aceasta ar fi profanare și ar însemna desconsiderarea Persoanei Sale. Când deci se aude sau se vorbește numai despre „nașterea din nou”, atunci această exprimare nu ne arată că noi am fost făcuți una cu Hristos; prin aceasta ni se amintește mai degrabă de marea diferență între ceea ce este în Hristos și ce am devenit noi prin har. Însă de îndată ce El vorbește despre „viața veșnică”, atunci eu pot ști: în aceasta eu sunt una cu El. Viața veșnică este partea mea în El, căci El este această viață veșnică, care era la Tatăl. Acum această participare la natura nouă, prin felul în care Domnul vorbește despre ea, nu mai este ceva care face clar prăpastia mare dintre El și noi, ci este ceva care este adevărat despre El și despre noi. Aici nu este vorba numai de a fi adus într-un fel de poziție de părtășie, ca aceea dintre cap și mădulare, (căci în evanghelia după Ioan, strict privit, nu auzim niciodată despre Adunare), la Ioan este vorba de lucruri mult mai profunde, despre părtășia de viață și natură, și nu atât de mult despre unitatea trupului.

Aceasta este ce noi găsim aici; Hristos vorbește aici despre propria Lui revelare, despre propria Lui mărturie divină, și aceasta nu numai în sensul unui instrument potrivit gândurilor lui Dumnezeu, ci a mărturiei unei Persoane dumnezeiești; căci acesta este înțelesul din versetul 11: „noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut”. În toate acestea vedem plinătatea binecuvântărilor, care sunt partea noastră. Lui nu Îi este suficient să spună: „Voi trebuie să vă nașteți din nou”. Aceasta a fost valabil dintotdeauna și a fost necesar dintotdeauna. Cu toate că această binecuvântare în principiu este ca și mai înainte, acum ea este chiar numai prin faptul cum este prezentată, cum El îmbracă binecuvântarea în cuvinte și o aduce aproape de sufletul meu, o mărturie despre realitatea minunată, că eu primesc prin har ce are El și ce este El. El, Fiul, este atât viața veșnică cât și Dumnezeu adevărat. În ce consta pentru noi folosul, că Dumnezeu S-a revelat în El aici în felul acesta? Până în momentul acela El era singur; omul era despărțit de El, într-un întuneric de nepătruns. Însă apoi El, Salvatorul, a murit și a înviat; eu Îl primesc prin credință și știu: „Cine are pe Fiul are viața” și această viață este viața veșnică.

Dacă eu privesc crucea Domnului Isus numai ca baza absolut necesară pentru dreptatea lui Dumnezeu, numai aceasta nu va aduce niciodată sufletului meu deplina pace cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin o reală cunoaștere a lui Dumnezeu, cu toate că ea este prezentarea desăvârșită a îndurării divine față de mine păcătosul sărman, vinovat. De aceea Domnul repetă rezultatul din versetele 13 și 14, dar dintr-un punct de vedere superior: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, spune Fiul, „că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. În acest studiu până aici nu a fost vorba de dragostea lui Dumnezeu și de lume; a fost vorba numai de intervenția Fiului Omului, care desigur a fost absolut necesară. Tocmai așa cum un om *trebuie* să se nască din nou, ca să poată intra în Împărăție, tot așa *El a trebuit* să fie înălțat pe cruce, dacă trebuia să fie vorba despre o lucrare eficace a dreptății pentru păcătos. Acum însă este vorba de mult mai mult; căci numai prin aceasta Dumnezeu nu putea niciodată să fie mulțumit, - El, Cel care cel mult abia putea fi cunoscut, dacă nu ar fi nimic mai mult decât un „trebuie”. Dar, nu! Eu doresc să văd ce este El, doresc să știu ce simte El; eu doresc să aud mărturia harului Său în Hristos! Trebuia această binecuvântare să fie obținută de la Dumnezeu prin eforturi? Nu, dimpotrivă! Nu iubește El Însuși, da, nu este El dragoste? Ah, eu doresc să ascult mai mult ce are Isus să ne spună, căci cine cunoaște toate acestea așa de bine ca El? Da, El, Fiul, cunoaște desăvârșit de bine pe Tatăl și vrea să-L facă cunoscut, așa cum este El în realitate și chiar așa cum simte El față de lume.

Această revelație minunată a harului și adevărului, pe care Dumnezeu a dat-o în El, în lucrarea Sa, chiar tocmai în Persoana Sa, această revelație El o încununează acum cu această exprimare cu adevărat dumnezeiască: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Cât de minunat este, preaiubiți frați și preaiubite surori, să posezi această viață veșnică și să ști cu certitudine, că noi o posedăm! Și chiar mai mult, că noi o posedăm nu numai ca rezultat greu câștigat al lucrării de salvare, ci și ca rod de bună voie, neconstrâns, al dragostei Sale, care ne-a fost dat prin El, El Însuși fiind subiectul celei mai intime dragoste a Tatălui. Deci în felul acesta Se revelează Dumnezeu acelora care au meritat nimic mai mult decât mânia, în Darul cel mai mare pe care El Însuși ca Dumnezeu putea să-L dea. Și El face aceasta nu numai pentru că *eu* nu puteam fi binecuvântat sub altă formă, ci pentru că *El* vrea să mă dăruiască potrivit inimii Sale cu cea mai înaltă plinătate de binecuvântare. El mi-a dat această viață veșnică, despre care se spune că este în Fiul Său – și în nimeni altul -, în Fiul Său. În El o văd în chip desăvârșit, și pentru că o am în El, sunt deja aici jos pe pământ capabil să am părtășie cu El.

Desigur este deosebit de binecuvântat să știm că păcatele noastre și suferința noastră au fost înlăturate; dar este nespus mult mai prețios să cunoaștem partea pozitivă a acestei binecuvântări, și anume aceea, de care Dumnezeu Se poate bucura și S-a bucurat, atunci când El a privit pe Isus în umblarea Sa aici jos pe pământ în ascultare și dependență, în lumină și dragoste, și aceasta era de aceea așa de prețios pentru El, pentru că era un Om pe pământ. Această viață dumnezeiască este cea care găsește în inima lui Dumnezeu un așa ecou și care răspunde dragostei Lui, care poate avea parte de toate bucuriile Lui, simte toată durerea, pe care El o simte când vede încăpățânarea omului și stricăciunea lumii, - și noi trebuie să adăugăm – a creștinătății vinovate. „În El era viața.” Ce binecuvântat este, preaiubiți frați și preaiubite surori, că noi, cei care posedăm viața veșnică în Hristos, care s-a dovedit spre bucuria lui Dumnezeu chiar în mijlocul unor astfel de împrejurări, avem dreptul să fim pătași la o viață care a fost probată în tot ce ar putea să intre vreodată în inima unui om. Căci viața, pe care noi o trăim acum în carne, o trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu; noi ne bazăm pe lucrarea Sa de răscumpărare, pe dragostea Lui. Eu sunt creștin, și de aceea nu mai este vechiul eu, ci Hristos, Cel care trăiește în mine. El este atât începutul, cât și ființa, natura acestei vieți noi. Și Hristos este și conținutul, ținta acestei vieți; El este viața veșnică.

Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său și să ne ajute să ținem cu tărie la fiecare adevăr cunoscut, dar și să aflăm că Dumnezeu în dragostea Sa încă Se străduiește să ne conducă la o bucurie și plinătate mai mare, pentru ca noi să cunoaștem mai bine legătura noastră intimă cu Hristos. În aceasta constă toată taina; căci dacă noi facem oarecare progrese spirituale, atunci numai în această direcție. În aceasta constau binecuvântările noastre cele mai bune; veșnicia o va dovedi; eu sunt convins de aceasta. Fie ca până atunci să fim întăriți cu putere prin Duhul Său în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință, fiind înrădăcinați și zidiți în dragoste, ca să putem înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, slava care ne stă înaintea și să putem cunoaște dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, și astfel să fim umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3)!